

El diàleg postmodern

Dij, 28/07/2016 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Una de les coses que estaven de moda quan vaig néixer, es veu, era el diàleg cristiano-marxista. Arran del Concili Vaticà II, i del to almenys aparent del pensament intel·lectual dominant, inclosa la política “emergent”, els esforços per trencar els murs dels dos grans relats van ser encomiables. El món fa moltes voltes, i el “tres en ratlla” Wojtila-Thatcher-Reagan era la icona d’una nova era la conseqüència de la qual, entre d’altres, és que ja ningú es declara marxista. Resumint molt, més que “resistencialista”, crec que la deriva de l’Església Catòlica passava per la necessitat d’afirmar-se com a àncora fiable del món líquid. L’arribada del papa Francesc anuncia una certa reconciliació amb les onades que s’esquivaven. Per tant, ens trobem davant d’un papa “simpàtic” amb pretensions de convertir-hi el conjunt del seu ramat.

Ja ho veurem. En tot cas, s’obre la possibilitat, així, de nous diàlegs, de buscar relacions fecundes amb el pensament actual i de bastir ponts. Honestament, hem de dir que el projecte “Atri dels gentils” de Benet XVI era ja exactament això. I el seu impuls a l’ecumenisme, o el seu diàleg amb Habermas a l’inici del pontificat, evidenciava que el seu programa era ambiciós i multisectorial, una embranzida molt útil al seu successor, més desimbolt.

Ho fariem malament, però, si els catòlics esperéssim de veure cap on va el papa per fer-hi res. Efectivament, no cal anar massa lluny dels nostres barris, pobles o ciutats per trobar realitats paral·leles amb força punts en comú amb les nostres comunitats. Des del nivell més pràctic al més profund. Del primer grup, per exemple, tenim dèficit d’animadors de cant a les eucaristies i superàvit de grups de *gospel*, bandes i cors de germandats i exitosos concerts de música sacra a la cartellera. Del segon, posem per cas, veiem proliferar centres diversos que ofereixen tècniques d’interiorització mentre ressona l’eco als temples buits. ¿Ens atrevirem, les comunitats cristianes, a plantejar espais comuns de mútua col·laboració i, alhora, respectar els propis? ¿Podran, aquests nous brots d’espiritualitat més o menys elaborada traspasar el mur institucional del que -de fet- sovint fugen? Quan jo vaig néixer, el diàleg -deia- era entre cristians i marxistes, un diàleg *modern* ¿El sabrem fer, *postmodern*?

Article per a la revista [Foc Nou](#) (juliol 2016)